

Ondřej Vaculík

TRAMPOTY

PROBAČNÍHO SLUŽEBNÍČKA

Trampoty probačního služebníčka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Ondřej Vaculík

Trampoty probačního služebníčka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Ondřej Vaculík

TRAMPOTY

PROBAČNÍHO SLUŽEBNÍČKA

Text © Ondřej Vaculík, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5101-4

ISBN e-knihy 978-80-267-5337-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5346-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5337-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Mojí milované rodině – jako důkaz,
že jsem ty hodiny u počítače
opravdu něco dělal!*

ČÁST I.

KAPITOLA 1

Pohár trpělivosti byl přeplněn. To bylo jasné Albertovi, a stejně tak i Katce. Po dnešním excesu Karlíka bylo na Albertovi jasné vidět, že jeho role otce v domácnosti musí skončit. Pokud tedy chce ještě pár let fungovat po fyzické, a zejména psychické stránce. Jestli tedy není už pozdě, pomyslela Katka při pohledu na třesoucí se ruku, kterou Albert držel svůj oblíbený kávový hrníček s obrázkem vysmátého sloníka, a jeho zřetelný tik v pravém oku. Ale proč hned myslet na nejhorší, pořád byl v záloze ještě Parkinson, napadlo ji.

Blba, který vymyslel výraz „rodičovská dovolená“, by si Albert přál osobně potkat. S čistým svědomím by ho nechal ubíčovat. A toho, který tuhle šílenost zavedl do praxe, by navíc ještě přinutil poslouchat aspoň hodinový záznam koncertu Michala Davida.

Rozhodně neměl pocít, že by se poslední roky nějak dovolenkoval. Vyženěný Karlík ho z počátku plnil naivní představou, že rodičovská péče nemusí být žádnou hrůzou, ale když se k tomu přidali ještě další potomci, navíc vlastní – což znamená, že minimálně z poloviny podědili všechny záporné vlastnosti (a to se prý všechny ty hrůzy ještě znásobují), pyšné

sebestředné představy o vlastní dokonalosti šly velmi rychle do kopru.

Když bylo Karlíkovi pět let, narodila se Markétka a za další dva roky poté Julča. Následné období se třemi dětmi, různého věku, a především zcela rozdílných povahových vlastností, ho stály možná dekádu života. Děti to byly krásné, rozkošné k zulíbání, jen krapet ujeté. A každé jiným způsobem.

Nejstarší Karlík se ze zdánlivě mírně opožděného chlapce přeměnil v učebnicového nerda. Číst se naučil jako poslední ze třídy, jakmile si však tuto dovednost osvojil, žádná encyklopedie před ním nezůstala dostatečně ukrytá. Bylo zábavné ho sledovat, jak zabořen do knížky, hltá popisky i fotografie, dělá si poznámky, překresluje obrázky a nahrává si do mobilu „užitečné“ zajímavosti o vesmíru, přírodě, historii nebo o autech. Trochu zpozorněli, když se k tomu přidaly encyklopedie o sýrech nebo sekačkách. Dodejme, že se tak dělo v době, kdy se jeho spolužáci ještě nestačili prokousat ani *Honzíkovou cestou*. Vrcholem nepochopitelnosti pro Alberta bylo, když si Karlík v devíti letech přes internet objednal knihu s názvem *Encyklopedie ruské duše* od Viktora Jerofejeva. Přestože se pravděpodobně jen nechal zmást názvem, tuto knihu opravdu přečetl. Přitom sám Albert, když se pokoušel pochopit, o čem tahle knížka má být, uvízl na absolutně srozumitelném extra lákavém úvodu, že se autor pokouší o extatické hledání kvintesence ruského člověka. Tehdy Alberta začaly přepadat určité obavy o budoucí vývoj Karlíka. S jakým povděkem poté přijal informaci, že si kluk ve škole objednal *Encyklopedii sexu*. Tomuto tématu sám aspoň vzdáleně rozuměl. To bylo vhodné, protože Karlík si lebedil nejen v nasávání informací, ale také v poučování svého okolí o všem novém, co se dozvěděl. K utrpení rodičů navíc vyžadoval také pozorné naslouchání, což si s oblibou následně ihned testoval zákeřnými otázkami. Často nečekanými, například když právě po přečtení *Encyklopedie*

sexu požádal po večeři sestry, aby opustily místnost, protože potřebuje s rodiči probrat určitá dospělácká témata. Následně s ustaranou tváří sdělil Katce s Albertem, že by s nimi rád probral sexuální prohrěšky prezidentů a jejich rodinných příslušníků. Devítiletý chlapec! Jak to u nerdů bývá, jeho encyklopedické znalosti se vyvíjely na úkor praktické dovednosti a sportovního nadání. V této oblasti mu příroda příliš nena dělila. Zatím se však kvůli tomuto nedostatku nijak netrápil.

U druhorozené Markétky zase šlo již od brzkých let sledovat neuvěřitelnou schopnost mást a ovládat všechny lidi ve svém okolí. Albert si musel přiznat, že v životě nepoznal nikoho, kdo by tak dokonale uměl kličkovat mezi vlastními průsery. Ty se na ni doslova lepily. A čím víc průserů, tím se současně zdokonalovala v umění stírat hranici mezi pravdou a totální fabulací. Všichni ji milovali, a nebylo divu – byla tak rozkošná a okouzlující, že snad ani nešlo vnímat, že si z nich dělala skutečně legraci. Všechno jí procházelo. Naposledy, jen tak ze zvědavosti, zarazila nůžky do elektrické zásuvky, čímž vyhodila pojistky v celé škole. Z prohrěšku, za který by si každý normální abnormál odnesl aspoň stížnost k rodičům nebo by zapříčinil infarkt paní ředitelky, dokázala Markétka vyjít bez poskvrny. Paní ředitelka událost dokonce uzavřela veřejnou pochvalou, že při svém nerozvážném počínu dokázala moudře uvažovat a použít nůžky s umělohmotným potahem rukojeti, a nejen tak nějaké obyčejné celokovové nůžky. Albert měl někdy pocit, že Markétka je převtělený Bart Simpson. Stejně jako Homerův klacek totiž nevyjde z průserů, ale každý ji zbožňuje.

Kdyby to byla pravda, kdo by se tak převtělil do Julči? Další princeznička k zulíbání s malinkatou vadou – chorobnou umanutostí. Čas od času došla Julča k nějaké představě, kdy ji nic na světě nepřesvědčilo o opaku, nepomohlo přesvědčování, vysvětlování, řvaní, ani mírné škrcení. Pokud pak

nechcete skončit ve vězení za týrání dítěte, musíte akceptovat, že vaše dítě si nic jiného než právě oblíbenou sukýnku neoblékne nebo si ji rozhodně nesundá ani ve vaně. Před poslední rodinnou dovolenou zahlédla v televizi reklamu a ještě po celý čas rekreace všem ztrpčovala pobyt opakováním, že tady ona nechce být, nelíbí se jí to tu, že chce bydlet v tom hotelu Trivago, který v té lákavé televizní reklamě vypadal prostě božsky.

Podle Alberta již v určitých vlastnostech dokázala i v tak nízkém věku dosáhnout úrovně mnohých internetových superstar.

Tím zmíněným přetečením poháru trpělivosti se pro Alberta stal dnešní zážitek s Karlíkem. Již více jak týden byl v ložnici cítit odpudivý zátuch. Z počátku měl vzrůstající tendenci. Postupně se to zklidnilo, ale pořád šlo cítit nevábný odér. Albert s Katkou si rychle přivykli na každonoční předusínací obměnu klasického: „Dobrou noc“ na zcela jinou rutinu.

„To jsi byl ty?“

„Ne. A ty?“

„Ne, tak asi havran, dobrou.“

„Havran, dobrou.“

Důvod zneužití havrana se táhl od hloubavého vyjádření Karlíka, který si jednou při čtení naučné knihy o ptactvu uprdnul a nahlas pronesl: „Havran!“ Prý o tom ani nevěděl. „Jsem nucen se ohradit, neboť si ničeho podobného nejsem vědom, tudíž se to stát nemohlo,“ sebevědomě prohlásil.

Nicméně smrad v ložnici byl otravný a vedl oba rodiče k stále důkladnějším prohlídkám všemožných zákoutí v místnosti. K ničemu to však nevedlo, stejně jako výslechy dětí, které svorně popíraly svoji případnou roli. Až dnes ráno Albert našel prapůvod všech domnělých „havranů“. V šatní skříni za svým spodním prádlem narazil na uschlý tmavý rohlík. I jeho nepřilíš bystrá ranní mysl celkem rychle pochopila, že

v tomto případě pravděpodobně o rohlík nepůjde. Na základě nalezeného důkazu se Karlík odhodlal k přiznání autorství.

„Dopadla na mě velmi silná potřeba, a ani přes veškerou snahu jsem již nestihl doběhnout na záchod.“

„To chápu, ale proč jsi dal to hovínko do naší skříně?“

„Musím se doznat, že jsem se za toto selhání styděl a nepřál jsem si, abyste se o tom dozvěděli,“ vysvětloval Karlík se zamyšleným výrazem a pokračoval: „Tvoji skříně jsem zvolil vzhledem k tomu, že si zcela zřejmě nejméně často obměňuješ spodní prádlo, tudíž byla největší šance, že se tento můj exkrement vůbec nenajde. Bohužel jsem příliš přecenil polohu rozpadu. Napříště si to musím více nastudovat.“

Albert to už nijak nekomentoval. Jen si uvědomil, že dospěl k totální rezignaci a pevnému rozhodnutí – jeho role otce v domácnosti skončila, musí si jít odpočinout do práce!

KAPITOLA 2

Pomineme-li péči o děti, i tak Albert strávil posledních šest let poměrně aktivně. Úspěšný byl zejména v oblasti vzdělání. Do puntíku splnil svůj závazek a minulý rok mu byl slavnostně udělen titul Magistr v oboru Rekreatologie. Přesně řečeno, jednalo se o Řízení volnočasových aktivit a Albert byl na sebe pyšný. Co na tom, že si musel vzdělávání, vzhledem k ne zrovna vynikajícím výsledkům, o rok prodloužit, státnice zvládl až na druhý pokus a byl si stoprocentně jistý, že ani s tímto titulem není o nic chytřejší a o nic připravenější pro pracovní uplatnění, než býval. Ale koho to zajímá? Je fajn pocit zatrhávat v různých formulářích kolonku vzdělání VŠ, a ne VŠŽ, jako to občas činil doposud. Rád opustí soukmenovce ze skupiny Vysoké školy života. Tohle byl nepochybně úspěch. O to větší, že byl vlastně osamocený.

Další aktivity totiž směřoval právě k nalezení toho správného pracovního uplatnění v blízké budoucnosti. Původní plán měli s Katkou takový, že v jejich domečku, respektive jeho okolí, postupně vybudují jakousi zvířecí farmu. Albert zajistí denní provoz a Katka vše ohlídá po odborné stránce ze své pozice veterinářky. Nebýt tohoto skvělého nápadu, Albert

by nikdy nezjistil, že na péči o zvířátka se hodí asi jako Karlík na fotbalové hřiště.

V největším rozkvětu farmy, kterou Albert slavnostně pokřtil jako Farnost u kozího oka, chovali kočky, psy, slepice, kuřata, husy, kachny, králíky, kozy a ovce. Vize byla taková, že farma užitečně zaplní čas dětem i Albertovi, rodině zajistí maximální nezávislost na oficiálních potravinových řetězcích a v Albertovi vyvolá stejnou lásku, až posedlost, ke zvířátkům, jako tomu je u Katky. Ani jedno se nezdařilo.

Díky relativně očekávaným i naprosto nečekaným událostem s chovnou zvěří se soupiska miláčků kvapíkem zužovala. Dvě ovečky si Albert pojmenoval jako Marušku a Barušku a možná až nezdravě si je i oblíbil. Zjistil, že ho uklidňuje, když z toho dětského rambálu může za nimi zajít, sednout si k nim, sledovat je a poslouchat to jejich láskyplné „bééé“ a občas jim stejným způsobem i odpovídat. Ovce měli primárně na spasení trávy, což fungovalo báječně až do podzimu, kdy se ukázalo, že nemají vhodné podmínky na jejich přežívání. Proto Katka odvážně rozhodla, že živoucí sekačky vymění za grilované jehněčí. Albert to neuváženě odsouhlasil. Následná zabijačka, ač prováděná místním odborníkem, řezníkem Vrábelou, se stala Albertovým doživotním zlým snem. Už nikdy by nechtěl něco podobného zažít. Albert byl přítomen z vlastního velmi zbrklého rozhodnutí. Tedy jen do okamžiku, kdy Vrábela brousil jakési mačety, přičemž občas pohládl Marušku a Barušku, které ho za to doprovázely vyděšeným bečením, zřejmě již v předtuše nezvratné velmi krátké budoucnosti. Albert jen naprázdno polykal a cítil, jak mu rychle stoupá tlak. Poslední, co si pamatoval, byl pohled na sliny vytékající z pomlaskávajících úst Vrábely a jeho následná slova: „Tož ogare, tady si je jako zavěsíme. Někdo dává jako tu smrtící ránu, ale já rovnó říznu tu tepničku a nechám je vodkrváceť. Pak mně možeš pomocť s tó kožó, aby tam

nezostala ta masitá blána. Tož škoda, že to není beran, to bys mohl povečeřat aspoň pořádný kuliska, ha ha ha ha...“ Na to Albert omdlel.

Poučení bylo jasné – nepojmenovávat si zvířátka a snažit se nepřekročit „zdravou“ hranici mezi chovatelem a chovnou zvěří. Že on sám ji v případě Marušky a Barušky překročil, si uvědomil při následné cestě autobusem, kdy se při pohledu z okna upřeně zahleděl na stádo pasoucích se ovcí u cesty. Až po chvíli si uvědomil, že na ně nejen nostalgicky zírání, ale dokonce začíná směřem k nim polohlasně vyluzovat tesklivé: „Bééé!“. Jakmile zaregistroval vyděšený pohled postarší paní na vedlejší sedadle, ve snaze zachránit situaci, začal předstírat, že předchozí zvuk byl zvonění jeho mobilu, přiložil si ho k uchu a začal do prázdna polohlasně rozebírat, co všechno má nakoupit v obchodě.

Ani kozy dlouho nepobyly. Který rozumný člověk by taky dobrovolně chodil každé ráno ve 4 hodiny dojit ty divně smradlavky? Mléko bylo pro celý ansámbl rodiny nepoživatelné kvůli typickému zápachu, který přehlušil snad jen vtíravý smrad kozla. Černý kozel jménem Satan byl navíc všechno, jen ne přítulné domácí zvíře. Nevynechal jedinou příležitost o pokus způsobit bolest. Ostatně, Albertovy koule by mohly povídat. A když už byl zmíněn konec Marušky a Barušky, bylo nutno konstatovat, že ani pro tyto účely se chovat kozy nevyplátí. O klobásy a vůbec kozí a skopové maso nebyl zájem, a že by ho oni sami doma zařazovali mezi oblíbené maso, to se taky nedalo říct. Vlastně jediné pozitivum v kozí historii by Albert našel v oplodňování kozíček. Přesně řečeno, šlo tehdy o to, že Satan svou agresivitou pouze zastíral svoji nemožnost v jiné oblasti. Za oplodněním proto kozu odvezl do vedlejší vesnice. Katka to tenkrát popisovala jako velmi zvláštní okamžik, kdy musela přidržovat kozu a rozjetý kozel se při odpovědné práci z části opíral i o Katku. Asi to na ni

velmi zapůsobilo, protože pak následně zažili, aspoň podle Alberta, jednu z nejdivočejších nocí jejich manželství. Bylo to fajn, otázky směrem k prapůvodu té divokosti si Albert raději zakázal klást i v mysli, natož nahlas.

Postupně ubývala i další zvířata. Husám se vzpíral už pro nucení cpát jim do krku jakési nechutné šlejšky, ale posvěcení ke zrušení chovu tohoto druhu dala Katka až poté, kdy se jedna husa zachovala jako po intenzivním výcviku od Chucka Norrise. Jedním stylovým švihem křídla sejmula malou Julču a způsobila jí krátké bezvědomí.

Kachny, místo aby dle uzavřené pracovní smlouvy sbíraly slimáky, aktivně provozovaly erotické hrátky. Díky nim si Albert připomněl, že Karlík, ač dítě, je prostě poněkud někde jinde. To, když Albert sledoval se všemi dětmi kačeny a v dobré víře vyslovil svůj dojem:

„Dívejte, ty kačeny si hrají na hoňku!“

„Mám spíše pocit, že provádějí oplodnění,“ reagoval Karlík. Až v té chvíli si Albert uvědomil, že Karlík vyhodnotil situaci mnohem reálněji než on sám.

Králíkům se na farnosti evidentně nelíbilo, proto raději spáchali sebevraždu dobrovolným nakažením se myxomatózou. Ostatní králíci pro jistotu pochcípali v rychlém sledu. Ani v tomto chovu se už nepokračovalo. Přestože Albert by asi zrovna tady hlasoval pro obnovení. Rád by si ještě někdy zopakoval skvělou hru na domácí válku, kdy se všichni rozdělili na dva tábory, každý vyfasoval zmrzlého stáhnutého králíka jako dokonalou imitaci samopalu a hodinu se naháněli po zahradě, dokud králíci neroztáli a nezačali za sebou nechávat skutečnou krvavou stopu.

U kuřat zase rozhodly děti. Konkrétně Markétka, která nešťastnou náhodou při běhání po dvorku rozšlápla jedno rozkošné malé kuřátko tak dokonale, že ještě po týdnů šlo na betonu rozpoznat zbytky mozečku. Kuřátko nestačilo ani

pípnout, zato Markétka ječela ještě dlouhou dobu a celá událost se ještě na hodně dlouhou dobu stala traumatem. Zejména když uviděla nějaké kuře. Nesvá byla i při zhlédnutí maskota pořadu Pomozte dětem. Katka musela dokonce vyřadit na dlouhou dobu kuřecí maso z domácího jídelníčku.

Krachující sen o farnosti z počátku Katka připisovala jen a pouze Albertovi, že prostě ta zvířata nemá dostatečně rád, ona to vnitřně cítí a než aby byla někde nechtěná, radši chcípnou, jako ti králíci. Albertovi se to neposlouchalo lehce, zvláště když cítil, že na těch slovech něco může být.

Pomohla mu nakonec nečekaně sama Katka. To, když se jednou v noci probudila a ke svému zděšení zjistila, že na peřině, jen pár centimetrů od jejího obličeje, sedí netopýr. Zkušená veterinářka utrpěla zřejmě šok. Jak jinak lze pochopit, že mrštně vypálila z postele a při běhu na záchod hystericky ječela: „Kondor! Kondor!“

Zamknutá na záchodě, zcela opomněla, že by se také mohla zajímat o bezpečnost svých tří dětí i o tu Albertovu. Tomu naopak přes dveře zadala direktivní pokyn. „Musíš ho dostat ven! Nesmíš ho zabít!“

Rozespalý Albert se s netopýrem zavřel v pokoji a začal odvážný souboj. Vyděšené děti slyšely přes dveře divoký randál a hlavně vyřvávání takových slov, za jejichž vyslovení by ony samy dostaly nejmíň týden domácího vězení. Nakonec přišel otevřít s tím, že netopýr vyletěl oknem, takže mise byla úspěšně splněna.

Až po delším čase se přiznal, že za jeho nepřilíš uspokojeným výrazem v obličeji nestály tehdy krvavé šrámy od bojovného netopýra, ale skutečnost, že netopýr sice opravdu vyletěl oknem, byl však evidentně natolik zmatený nebo v šoku, že vzápětí napálil do popelnice a ztuhlý zůstal ležet na chodníku. Albert ho ještě tu noc nenápadně odklidil do popelnice, aby na něho někdo z rodiny ráno nenarazil.

Tehdy se však Katka nějak vnitřně smířila s tím, že farmaření jim prostě není dáno. A Albert si tak mohl oficiálně hledat jinou pracovní aktivitu než péči o zvířectvo.